

Arrest

nr. 78 365 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 14 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie van 18 augustus 2011 houdende beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van D., I. geboren te (...), op (in) (...) van Slowaakse Republiek nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als descendent op 19/1/10 , en verkreeg de E-kaart op 9/2/10. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij betrokkenen zich vervoegden, namelijk D. B. na (RR(...)), wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkenen.

D., I. kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat hij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit. Bovendien blijkt uit het dossier dat hij een volledig leefloon geniet als samenwonend persoon. Ook dit wijst erop dat betrokkene geen enkele economische activiteit in België uitoefent en dus niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980.

Zijn verblijfsrecht wordt beëindigd overeenkomstig artikel 42ter, §1,1° van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift wat volgt :

"Gelet op het feit dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een negatieve beslissing voor de moeder van de verzoeker die evenzeer onwettig is, neemt de verzoeker de middelen over uit het verzoekschrift die geleid hebben tot de onwettige beslissing in hoofde van zijn moeder." Hierna citeert hij het enig middel dat door verzoekers moeder werd ontwikkeld tegen de beslissing die in haren hoofde werd genomen.

2.2. Verzoeker voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker omdat het verblijfsrecht van zijn moeder, bij wie hij zich vervoegde, werd beëindigd en omdat verzoeker zelf niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, omdat hij zelf geen economische activiteit uitoefent, meer nog, een volledig leefloon geniet.

2.3.1. De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten die werd genomen in hoofde van de moeder van verzoeker, en waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, werd door de moeder aangevochten en maakt het voorwerp uit van het beroep, bij de Raad gekend onder het nummer 83 937. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 78 354 van 29 maart 2011, op grond van de volgende overwegingen:

"2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van "de zorgvuldigheidsnorm, het motiveringsbeginsel, de formele motiveringsplicht van artikel 62 VW en de artikel 2 en 3 van de wet op de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van artikel 40 § 4, 1° van de wet van 15 december 1980".

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing is genomen zonder enig verder onderzoek of verzoek aan de verzoekster om zich op heden te verantwoorden ten aanzien van het gebrek aan werk dat zij in het verleden heeft gehad, dan wel of zij op heden werk heeft, dat zij in het bezit was van een E-kaart en derhalve continu op zoek was naar werk, dat zij hiervoor geen nieuwe E-kaart moest aanvragen, noch melding moest maken met betrekking tot haar nieuw werk, dat de beslissing is genomen op basis van een aantal gegevens die niet meer accuraat waren, omdat verzoekster op dat moment bezig was met het tekenen van een contract om met seizoensarbeid te starten in oktober 2011, zij heeft op dit moment nieuw werk en legt haar eerste loonfiches voor.

Zij vervolgt dat de bestreden beslissing derhalve onmogelijk voldoende kan gemotiveerd zijn en minstens niet zorgvuldig is genomen, gelet op het feit dat zij wel degelijk werkzoekende was en dat zij kort na de bestreden beslissing, maar voorafgaand aan de kennisgeving ervan een contract heeft ondertekend dat in oktober is ingegaan in het kader van seizoensarbeid. De bestreden beslissing, zo stelt zij, is dan ook genomen met een schending van artikel 40 § 4, 1° van de wet van 15 december 1980, nu zij ten onrechte stelt dat verzoekster niet kan worden beschouwd als werkzoekster aangezien

zij in tussentijd al lang had moeten werken. Deze motivering kan nooit op ernstige wijze worden genomen wanneer de onderhorige niet wordt geraadpleegd teneinde een actuele stand van zaken te geven.

Van de overheid die de beslissing heeft genomen moet worden verwacht dat zij op zorgvuldige wijze de feitenvinding en de juridische situatie in acht neemt alvorens zij tot een beslissing komt. Gelet op het feit dat verzoekster op heden werk heeft, heeft de overheid, zonder haar op voorhand uit te nodigen om haar huidige situatie kenbaar te maken, een beslissing genomen op basis van gegevens die niet meer accuraat zijn en dus het motiverings- of zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het begrip “werkzoekende” is niet uitdrukkelijk gedefinieerd in artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet zodat het in zijn gebruikelijk betekenis moet worden aanzien als “diegene die werk zoekt, hetgeen impliceert dat hij een inspanning levert om ervoor te zorgen dat hij aan werk geraakt”. Gelet op het feit dat dit niet van de ene dag op de andere kan gebeuren, heeft verzoekster in de praktijk aangetoond dat zij de nodige inspanningen heeft geleverd, nu zij op heden werk heeft. Zij heeft niet de mogelijkheid gehad om concreet aan te tonen dat zij de nodige inspanningen leverde via sollicitaties en andere zaken teneinde effectief tot het aangaan van een arbeidsovereenkomst over te kunnen gaan. Verzoekster kan dus niet worden verweten dat zij geen inspanningen zou hebben geleverd of niet als werkzoekende zou kunnen worden beschouwd. Nog voor zij kennis had gekregen van de bestreden beslissing had verzoekster al werk gevonden, zodat op het ogenblik dat deze beslissing werd genomen op vraag van de administratieve diensten een essentieel ander beeld zou worden gegeven omtrent de verzoekster die op dat moment reeds een contract had ondertekend en de feitelijke en juridische situatie derhalve anders zou zijn.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Verzoekster toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die haar gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Zij voert derhalve, naast de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.4.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een E-kaart heeft bekomen op basis van haar inschrijving als werknemer/werkzoekende in toepassing van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt :

*“§ 4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”*

2.4.2. Overeenkomstig artikel 42bis van dezelfde wet kon de verwerende partij nagaan of verzoekster nog steeds aan de voormelde voorwaarden voldoet.

2.4.3. De bestreden beslissing is ingegeven door de vaststelling dat verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende omdat, indien zij een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest.

2.4.4. De werkzoekende partij voelt zich in essentie gegriefd door het feit dat (i) zij voorafgaand aan de bestreden beslissing nooit werd gehoord omtrent haar inspanningen om werk te zoeken en terwijl zij bezig was met het ondertekenen van een contract dat start in oktober 2011 en (ii) zij nadat de bestreden beslissing werd genomen doch voordat deze werd betekend, wél werk vond, ten bewijze waarvan zij enkele loonfiches neerlegt, zodat zij wel degelijk de nodige inspanningen heeft geleverd als werkzoekende.

2.4.5.1. Wat betreft de grief dat verzoekster voorafgaand aan de bestreden beslissing nooit werd gehoord omtrent haar inspanningen om werk te zoeken, en de beslissing daardoor niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid, stelt de Raad vast dat zij enerzijds niet betwist dat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet tewerkgesteld was, en dat, anderzijds, zij wel beweert dat zij reeds voor het nemen van de bestreden beslissing bezig was met het ondertekenen van een contract dat zou ingaan in oktober 2011, doch daarvan geen enkel bewijs bijbrengt.

Het feit dat verzoekster bij haar verzoekschrift een tewerkstellingsattest voegt van 11 oktober 2011 waarin wordt gestipuleerd dat zij is tewerkgesteld als seizoensarbeidster sinds 4 oktober 2011, doet daaraan geen afbreuk. Het houdt immers geen bewijs in dat het contract dat betrekking had op deze tewerkstelling reeds werd ondertekend voorafgaand aan de bestreden beslissing van 18 augustus 2011. Gelet op deze omstandigheden, en gelet op het volledig ontbreken van elk bewijs omtrent haar activiteiten als werkzoekende in de periode die aan de bestreden beslissing voorafging in het algemeen, toont verzoekster niet aan dat, mocht zij zijn uitgenodigd door de verwerende partij om hierover informatie te verschaffen, dit zou hebben geleid tot een andere conclusie in hoofde van het bestuur.

2.4.5.2. Wat betreft de grief dat verzoekster na de bestreden beslissing, doch voor de betekening ervan, wel degelijk werk vond, weze benadrukt dat bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing slechts rekening kan worden gehouden met stukken die de verwerende partij ter kennis waren op het moment dat zij de beslissing nam. De vaststelling dat een nieuw feit zich heeft voorgedaan tussen het moment dat de aangevochten akte wordt genomen en de betekening ervan, doet daaraan geen afbreuk en brengt de wettigheid ervan niet in het gedrang.

2.4.5.3. Samenvattend kan worden gesteld dat verzoekster niet betwist dat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen werk had, zij niet aantoont dat zij zich voorafgaand aan het nemen ervan in een situatie bevond die onmiskenbaar aangaf dat zij wel degelijk een reële kans op tewerkstelling zou hebben en zij evenmin aannemelijk maakt dat het contract waarvan sprake daadwerkelijk in de kwestieuze periode werd ondertekend. Derhalve komt het niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op 18 augustus 2011 tot de bevinding kwam dat verzoekster, die op 15 januari 2010 haar E-kaart ontving, sedertdien nooit werd tewerkgesteld en dat, "indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest" en dat zij niet langer voldeed aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende/werknemer in de zin van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat een einde kon worden gesteld aan haar verblijfsrecht.

2.5. Het enig middel is niet gegrond.

2.6. In de mate dat verzoekster met de thans bij het verzoekschrift gevoegde documenten zou kunnen aantonen dat zij op dit ogenblik wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, weze benadrukt dat de Raad niet de bevoegdheid heeft zich in de plaats te stellen van het bestuur. Verzoekster kan de stukken aanwenden om desgewenst een nieuwe aanvraag bij de verwerende partij te ondersteunen."

Nu verzoeker niet betwist dat hij zijn verblijfsrecht heeft ontleend aan dat van zijn moeder, blijkt uit hetgeen voorafgaat dat de verwerende partij zich wel degelijk kon steunen op de beëindiging van het verblijfsrecht van de moeder van verzoeker teneinde de thans aangevochten beslissing te schragen.

2.3.2. Met betrekking tot het motief dat verzoeker zijn recht op verblijf niet kan behouden in eigen hoofde omdat nergens uit het dossier blijkt dat hij een economische activiteit uitoefent, stelt de Raad vast dat dit niet wordt betwist.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel niet gegrond is. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze tot stand is gekomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS